

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

**Avctorate Et Svb Avspiciis ... Domini Gvilielmi IX. ...
Academiae Rectoris ... Ad Novi Magistratvs Academici
Inavgvrationem Iphis Calendis Ianvarii A. MDCCLXXXVIII
Celebrandam ... Invitat ...**

Münscher, Wilhelm

Marbvrgi, [1799?]

VD18 1332246X

§. IV.

urn:nbn:de:gbv:45:1-7906

stino (sine mentione libri) adscripta, Dialogo cum Tryphone attribuere, aliis vero rationibus p. 160 et 161 expositis motum existimare, ex aliqua parte mancum ad nos pervenisse Dialogum.

§. IV.

Satis igitur constat, iam ab Eusebio Dialogum nostrum genuinum Martyris opus esse habitum. Quod etiam S. R. Langius non in dubium vocavit, sed ex solis argumentis, quae interna dicuntur, probare annisus est, librum istum ab alio quam Iustino auctore confectum esse. Nec ego, etsi Veterum testimonia in hac quaestione historica magni faciam, neque ea temere reiicienda esse existimem, in eius partes transire dubitaverim, si ex indole et argumento libri probatum fuerit, eum in Iustinum plane non cadere. Eam vero probationem, qua antiquorum testimoniorum auctoritas labefactetur, claram et indubiam esse oportet, nec solis coniecturis et comparationibus lubricis niti. Omnem, exempli gratia, litem diremptam esse faterer, si Dialogi auctor se Iudaeum ipse appellaret, eoque a Iustino Neapoli-Samaritano clarissime se distingueret. Affert hunc in finem S. R. Langius locum: *Εἰμι δὲ Ἑβραῖος ἐκ περιτομῆς -- ἐν τῇ Ἑλλάδι πολλὰ διέγων 1).* Verum totus loci nexus docet, hanc descriptionem minime ad auctorem libri esse referendam. Non enim Christianus cum Iudaeo disputans, sed ipse Trypho

1) Dogmengeschichte p. 145. Verba Dialogi existant in Opp. Iust. p. 218.

B

Trypho Iudaeus, cuius ad Iustinum responsio narratur, Iudaeum se appellat, quod verba praecedentia: Τρυφῶν καλεῖμαι manifeste ostendunt. Longe aliter auctor Dialogi de se ipse loquitur, seque Samaritanum esse haud obscure profitetur *m*). Omisso igitur hoc argumento, quo nihil effici patet *n*), ad reliqua expendenda progrediamur, quae ad quatuor capita commode referri possunt; 1) totam cogitandi et scribendi rationem, in Dialogo obviam, abhorrere ab ingenio et stilo Iustini; 2) in Dialogo cerni apparatus eruditionis Iudaicae, qualis a Iustino expectari non possit; 3) deprehendi etiam doctrinas, ab iis, quas Iustinus in Apologiis exposuerit, non diversas modo, sed et eis repugnantes; 4) analogiae non esse consentaneum, Virum, qui ex paganorum castris ad sacra Christiana transiisset, in confundendis Iudaeis fuisse occupatum. Si ad singula haec capita responderimus, satisfecisse proposito nostro videbimur.

§. V.

Primum quidem materiae delectu scribendique ratione auctorem Dialogi a Iustino diversum prodi affirmatur. In huius enim

m) Οὐδε γὰρ ἀπο τοῦ γένους τοῦ ἰμοῦ, λέγει δὲ τῶν Σαμαριτῶν p. 349.

n) Vix dubito et ipsum V. R., qui locum modo memoratum adduxit, eundem non de Christiano auctore sed Iudaico disputatore intellexisse, et solummodo significare voluisse, talem esse ipsum libri auctorem, qualem adversarium suum describat. Verum cum mentem suam obscurius declaraverit, quaedam de hac re monere non alienum erat, ne lectori, cui Iustini opera ad manus non sint, argumentum gravissimum intactum reliquisse videar.